

MAVININ
KIZI

Emily

GERÇEKLEŞEN RÜYA

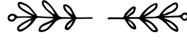

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KITABININ YAZARI

BBC NEWS
EN ETKİLİ
100 ROMAN

CARPE
DIEM

Emily yirmi dördüncü doğum gününde, on dört yaşındaki Emily'nin yirmi dört yaşındaki Emily'ye yazdığı mektubu okumaya karar verdi. Fakat bunu on dördünde yazdığı zamanki kadar eğlenceli bulmadı.

Elinde mektubu tutarak pencere kenarından, Kibirli John'un arazisi dediği alanda yavaşça gözden kaybolan yıldızları seyretti. Mektubu açınca içinden ne çıkacaktı? İlk gençliğinin ruhu mu, hırs-ları mı yoksa kaybettiği dostluklar mı? İlk önce onu daha okumadan yakmayı düşündü. Fakat bu apaçık korkaklık olacaktı. İnsan istemese de zorluklarla yüzleşebilmeliydi. Aniden mektubu zarftan çıkardı.

Zarf açıldığında burnuna ilginç bir koku geldi. Mektubun içine şu anda dokununca lime lime olan ve kahverengiye dönmüş bir gül koymuştu. Evet, gülü hatırlıyordu. Bunu kendisine Teddy vermişti. Emily uzun süre gülü masasındaki vazoda muha-

faza etmişti ama mektubu yazdığı gece bu solgun gülü de kağıtların arasına koymuş ve onu orada unutmuştu. Şimdi o gül de bir zamanlar canlı olan hayalleri gibi solmuştu. Cansız olabilirdi ama yine de hüznü bir güzelliği vardı.

Kendi kendine öfkelenerek, “On dört yaşının saçma romantizmi işte” diye söylendi. Okumaya başlayınca da kahkahalarına mâni olamadı. Ne kadar saçma sapan, lirik ve komik! Gerçekten gençliğinde böyle şeyler mi yazmıştı? On dört yaşındaki kendisi, yirmi dördünde çok daha farklı bir yerde olacağını düşünmüş olmalıydı.

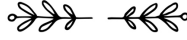
Mektubu sonlanırken “Başyapıtını yazdın mı?” diye sormuştu küçük Emily. “Alp Dağları’nın zirvesine çıkabildin mi? Ah yirmi dört yaşım... Sana öyle özeniyorum ki. Yaşamın harika olmalı. Bana şimdi acıyarak mı bakıyorsun? Halâ bahçe kapılarında sallanmıyorsun, değil mi? Yoksa sürüyle çocuğu olan ve Hayal Kırıklıkları Evi’nde yaşayan ağır başlı ve evli bir kadın mısın? Sana yalvarırım, lütfen sıkıcı olma. Heyecanını kaybetme ve coşku ol. Böyle insanları seviyorum. Şimdi Bayan ... misin? Bu boşluğa hangi isim geldi? Sevgili yirmi dört yaşım... Bu mektuba senin için öpücükler ve ay ışıkları dolduruyorum. Umarım mutlu, umutlu, ünlü ve çok sevilen birisindir. Ve on dördündeki halini unutmamışsındır.”

Emily yazdıklarını okuduktan sonra mektubu göremeyeceği bir yere kaldırdı.

“Saçmalık” dedi dudağını büzerek. Sonra da sandalyesine oturup başını masasına yasladı. Ah o on dördündeki mutlu ve cahil Emily! O ufaklık gelecekte hep iyi şeylerin olacağına inanmıştı. “Dağın zirvesine” ulaşacağından şüphesi bile yoktu. Aptalın teki olsa da en azından mutlu olmayı beceriyordu.

“Asıl ben sana özeniyorum. Keşke bu mektubu hiç açmasaydım” dedi kendi kendine. “Şimdi senin yüzünden çok zor bir gece geçirip hayatımı sorgulayacağım.”

Fakat öyle olmadı. Merdivenden duyduğu ayak seslerinin Kuzen Jimmy’ye ait olduğunu düşünse de bu aslında kaderinin ayak sesleriydi.

Kuzen Jimmy, Emily'ye ince bir zarf verdi. Emily on dört yaşının verdiği hayal alemine kaptırılmış olmasaydı Kuzen Jimmy'nin gözlerindeki heyecanı görebilirdi. Dahası, zarfı alıp da masasına oturduğunda Kuzen Jimmy'nin koridordaki loş ışıkta gizlice kendisini izlediğini de fark edebilirdi. Başta kızın umarsızca masaya fırlattığı zarfı açmayacağını düşündü. Onu izlerken sabırsızlanıyor, içi içini kemiriyordu.

Neyse ki Emily, ruhsuzca bir müddet daha beledikten sonra iç çekerek elini zarfa uzattı.

“Zarfı okurken de böyle içini çek de görelim” dedi Kuzen Jimmy, kendi kendine.

Emily zarfın sol üst köşesine baktığında Wareham Yayınevi'nin neden kendisine mektup gönderdiğini sorguladı. Ünlü Wareham Yayınevi! Amerika'daki en eski ve büyük yayıncı. Büyük ihtimalle tanıtım broşürü gibi bir şeydi bu. Ardından

Kuzen Jimmy Elizabeth Teyze'nin ördüğü kilimin üzerinde sessizce dans ederken mektubu okumaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ama... ben bu işten hiçbir şey anlamadım” dedi yutkunarak.

Sevgili Bayan Starr,

Okuyucularımız Gülün Erdemi isimli yapıtınızla alakalı olumlu geri dönüş yapmıştır. İki tarafı da tatmin edecek bir anlaşmaya varıldığı takdirde romanınız gelecek dönem basılacak eserler listesine dahil edilecektir. Ayrıca gelecek süreçteki projelerinizle de ilgilendiğimizi memnuniyetle bilmenizi isteriz.

Sevgiler,

Emily tekrar “Hiç anlamıyorum” diye tekrar etti.

Kuzen Jimmy sevinçle çığlık atınca da Emily kapıya koşup onu odaya çekti.

“Bu da neyin nesi Kuzen Jimmy? Sen bir şeyler biliyor gibisin. Kitabım bu yayınevinin eline nasıl geçti?”

“Gerçekten kabul etmişler mi?” diye sordu Kuzen Jimmy heyecanla.

“Evet ama onlara ben göndermedim. Yani, oraya yollamanın boşuna olacağını düşündüm. Neler oluyor? Rüyada mıyım?”

“Hayır, rüyada değilsin. Olanları sana anlatacağım ama bana sakın kızma Emily. Elizabeth bir ay önce benden tavan arasını temizlememi istemişti. Belki hatırlarsın. Senin içine bir sürü şey sakladın-

ğın kartonu kaldırıncı altı açıldı. İçindekiler de tavan arasına saçıldı. Onları toparlarken de elime Gülün Erdemi geçti. Bir sayfasına göz atarken bir bakmışım hepsini okumuşum. Okurken her şeyi unuttum. Elizabeth her yeri bomba düşmüş gibi, beni de oturmuş bir şeyler okurken görünce deliye döndü. Söylenip dursa da dediği hiçbir şeyi duymadım. Aklımdan, “Bu kitap benim için zamanı durduğuna göre gerçekten iyi olmalı. Ben de onu iyi bir yayınevine göndermeliyim” diye geçiyordu. Aklıma da Wareham’dan başka yer gelmedi. Olması gerektiği gibi gönderip göndermediğimden emin değilim. Daktilo ettiğin sayfaları bir kraker kutusuna koyup doğruca postaladım.”

“Yani cevap mektubu için içine herhangi bir şey koymadın mı?”

“Hayır aklıma bile gelmedi. Belki de o yüzden kabul ettiler.”

Emily kahkaha atarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Emily bana kızmadın, değil mi?”

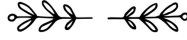
“Hayır tabii ki kızmadım. Sadece şaşkınlıktan nutkum tutuldu. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani şimdi... Wareham Yayınevi benim kitabımı mı basacak?”

Kuzen Jimmy de kahkaha attı. “Gönderdiğimden beri her gün postaneye gidiyorum. Elizabeth artık tamamen kaçık olduğumu düşünmeye başladı. Öykün geri gelseydi onu doğruca tavan arasına

koyup sana da bir şey demeyecektim. Fakat zarf ince olunca iyi haber olduğunu anladım. Ah Emily, ağlama sakın.”

“Elimde değil ki. Ah on dört yaşım, sana ettiğim hakaretler yüzünden beni affet. Sen aptal değil, ileri görüşlüsün.”

“Sanırım deliriyor” diye düşündü Kuzen Jimmy. “Bunca sıkıntıdan sonra bu da normal. Fakat bu başarı kısa zamanda onu kendisine getirecektir.”

Teddy ve Elsa temmuz ayında on günlüğüne eve geleceklerdi. Emily neden ikisi aynı zamanda geliyor diye düşünmeden edemedi. Böyle bir tesadüf olamazdı. Bu ziyaret onu korkutuyordu. İçten içe bir an önce bitmesini istiyordu. Elsa'yı tekrar görmek güzel olacaktı. Elsa'yı eskisi gibi kendisine yakın hissediyordu. Aradan ne kadar zaman geçse de buluştuklarında kaldıkları yerden devam edebiliyorlardı. Ama Teddy'yi görmek istemiyordu. En son görüştüklerinden beri tek bir mektup bile yazmamıştı. O artık güzel bir kadının ressamı olarak bilinen ünlü biriydi. O kadar başarılıydı ki Elsa onun artık dergilere iş yapmayı bıraktığını yazmıştı. Emily bunu okuduğunda rahatlamıştı. Artık bir dergiyi açtığına Frederick Kent imzasıyla kendisine ve hatta ruhuna tıpatıp benzeyen resimleri görmeyecekti. Yüzünün çizildiği resimler rahatsız ediciydi ama sadece gözlerinin çizildiği

resimler daha rahatsız ediciydi. Teddy gözlerini böylesine ayrıntılı resmedebiliyorsa ruhunu da görebiliyordu. Bu düşünce ise Emily'yi öfkelen-dirip utandırıyordu. Korkunç bir çaresizlik hissetmesine neden oluyordu. Neticede Teddy'ye artık model olarak başka birini bulmasını söyleyemezdi. Resimlerinde kendisinden izler gördüğünü söyleyecek kadar alçalamazdı.

Şimdi de Teddy eve geliyordu... Yani, her an gelebilirdi. Keşke bir bahane bulup birkaç haftalığına buradan uzaklaşabilseydi. Aslında Bayan Royal ısrarla New York'a gelmesini ve kendisini ziyaret etmesini istiyordu. Fakat Elsa da gelecekti. Böyle bir seyahati şimdi yapamazdı.